

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 491/2021-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Peter Franko, advokátska kancelária s. r. o., Popradská 82, Košice, proti postupu Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/59/2003 a sp. zn. 8C/147/2005 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/59/2003 a sp. zn. 8C/147/2005 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Okresný súd Čadca **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **384,04 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
3. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 8C/59/2003, sp. zn. 8C/147/2005, postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 8Co/200/2004, sp. zn. 8Co/201/2004, sp. zn. 8Co/87/2006,

sp. zn. 7Co/81/2008, sp. zn. 7Co/82/2008, sp. zn. 7Co/144/2010, sp. zn. 7Co/145/2010, sp. zn. 7Co/146/2010, sp. zn. 7Co/29/2010, sp. zn. 7Co/307/2010, sp. zn. 10Co/48/2011, sp. zn. 7Co/257/2011, sp. zn. 7NCc/25/2011, sp. zn. 7Co/420/2013, sp. zn. 7Co/421/2013, sp. zn. 7Co/422/2013, sp. zn. 10Co/429/2015, sp. zn. 10Co/334/2016 a sp. zn. 10Co/84/2019, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 6Cdo/19/2016 a sp. zn. 3Cdo/3/2021. Navrhuje prikázať okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/145/2005 a najvyššiemu súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cdo/3/2021 konať bez zbytočných prietáhov. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia proti okresnému súdu v sume 11 000 eur, proti krajskému súdu v sume 11 000 eur a proti najvyššiemu súdu v sume 2 000 eur. Sťažovateľka si tiež uplatňuje trovy konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 491/2021-19 zo 16. septembra 2021 ústavnú sťažnosť sťažovateľky prijal na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/59/2003 a sp. zn. 8C/147/2005 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, pripojeného spisu všeobecného súdu vyplýva nasledovný stav veci:

4. Na okresnom súde bolo pod sp. zn. 8C/59/2003 vedené konanie o rozvod rodičov sťažovateľky a o úpravu práv a povinností k maloletým deťom (predmetom konania bola okrem iného vyživovacia povinnosť [REDAKOVANÉ], otca sťažovateľky k sťažovateľke, pozn.). V priebehu konania vedeného pod sp. zn. 8C/59/2003 sťažovateľka nadobudla plnoletosť. Na okresnom súde bolo zároveň vedené konanie pod sp. zn. 8C/147/2005 o určenie výživného na čas plnoletosti sťažovateľky voči otcovi sťažovateľky (konanie vedené na základe 1/ návrhu sťažovateľky z 15. júna 2005 a 2/ návrhu sťažovateľky zo 7. decembra 2004 uskutočneného pôvodne v rámci konania vedeného pod sp. zn. pod sp. zn. 8C/59/2003, ktorý bol vylúčený na samostatné konanie uznesením okresného súdu č. k. 8C/59/2003-234 z 8. novembra 2007). Konanie vedené pod sp. zn. 8C/147/2005 bolo uznesením okresného súdu z 27. júla 2006 prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 8C/59/2003. Rozsudok okresného súdu č. k. 8C/59/2003 z 19. novembra 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 7Co/144/2010 z 30. júna 2010 nadobudol vo výroku o vyživovacej povinnosti [REDAKOVANÉ] k sťažovateľke právoplatnosť 3. septembra 2010.

5. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 132/09 zo 7. októbra 2009 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/59/2003. Okresnému súdu prikázal v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 59/2003 konať bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 eur. Zároveň rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/147/2005 porušené nebolo.

6. Ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 271/2011-51 z 18. apríla 2013 rozhodol, že základného právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/147/05 v období po právoplatnosti nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 132/09-45 zo 7. októbra 2009 porušené boli. Sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie vo výške 4 000 eur. Zároveň rozhodol o trovách konania pred ústavným súdom. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel (v časti požadovaného finančného zadost'učinenia prevyšujúceho 4 000 eur a v časti, v ktorej sťažovateľka žiadala prikázať okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov).

7. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 426/2018-35 z 26. februára 2020 rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/147/2005 v období po právoplatnosti nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 271/2011-51 z 18. apríla 2013 porušené boli. Sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 eur. Rozhodol tiež o trovách konania pred ústavným súdom. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

8. Aktuálne je vec vedená na okresnom súde pod sp. zn. 8C/147/2005 v štádiu dovolacieho konania (konanie na dovolacom súde vedené pod sp. zn. 3Cdo/3/2021) z dôvodu podania dovolania [REDAKOVANÉ] proti rozsudku krajského súdu z 28. mája 2020. Spis okresného súdu bol okresným súdom najvyššiemu súdu zaslaný 10. februára 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu (ich nečinnosťou, nesprávnym postupom) došlo k zbytočným prietahom v konaní, keď konanie o výživnom pre sťažovateľku prebieha už 17 rokov. Sťažovateľka je od 23. marca 2004 účastníčkou konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8C/59/2003. Podaním zo 7. decembra 2004 v tomto konaní uplatnila nárok na určenie výživného na čas po dosiahnutí plnoletosti voči svojmu otcovi. Okresný súd 8. novembra 2007 návrh sťažovateľky na určenie výživného na čas po dosiahnutí plnoletosti vylúčil na samostatné konanie, ktoré je okresným súdom vedené pod sp. zn. 8C/147/2005. Konanie nie je ukončené, stav právnej istoty dosiaľ nebol nastolený, pretože aktuálne ešte prebieha dovolacie konanie (dovolacie konanie vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 3Cdo/3/2021). Ústavný súd už trikrát vyslovil porušenie sťažovateľkinho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (nálezom č. k. III. ÚS 132/09 zo 7. októbra 2009, nálezom č. k. IV. ÚS 271/2011 z 18. apríla 2013, nálezom č. k. I. ÚS 426/2018 z 26. februára 2020). Prietahy v konaní konštatoval aj verejný ochranca práv. O výživnom má byť rozhodované prioritne, vec predstavuje štandardnú agendu všeobecných súdov. Sťažovateľka žiadnym spôsobom neprispela k dĺžke konania, je v neustálom strese a viac ako 15 rokov sa nevie domôcť výživného. Za primerané finančné zadost'učinenie považuje sumu 34 000 eur (17 rokov x 2000 eur), a keďže ústavný súd nálezmi týkajúcimi sa danej veci dosiaľ priznal sťažovateľke finančné zadost'učinenie v celkovej sume iba 10 000 eur, predmetnou ústavnou sťažnosťou sa sťažovateľka domáha finančného zadost'učinenia v sume 24 000 eur

(11 000 eur proti okresnému súdu, 11 000 eur proti krajskému súdu a 2 000 eur proti najvyššiemu súdu).

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

10. Okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti popísal chronologický vývoj napadnutého konania, poukázal na viacero zmien zákonného sudcu, ku ktorým v priebehu napadnutého konania došlo. Zároveň konštatoval, že vo veci sa konalo plynulo. Ak vznikli prietahy v konaní, tieto zavinili samotní účastníci konania (podanie neúplného odvolania, odstránenie väd odvolania, predkladanie spisu odvolaciemu súdu, návrh na vykonanie znaleckého dokazovania).

III.2. Replika sťažovateľky:

11. Sťažovateľka hodnotí vyjadrenie okresného súdu ako nepresné a zavádzajúce v tom smere, že dôvodom vzniknutých prietahov v konaní sú účastníci konania. Ako okresný súd sám opísal, v napadnutom konaní došlo okrem iného k niekoľkonásobnej výmene sudcu a opakovanému vráteniu veci okresnému súdu z dôvodu pochybenia na jeho strane. Skutočnosť, že okresný súd má personálne problémy, ktoré nedokáže riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej ústavnej sťažnosti, pretože na základe podaní účastníkov a predloženého spisu okresného súdu sp. zn. 8C/147/2005 je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

13. Ako vyplýva z bodov 5 až 7 odôvodnenia tohto nálezu, ústavný súd nálezmi č. k. III. ÚS 132/09 zo 7. októbra 2009, č. k. IV. ÚS 271/2011-51 z 18. apríla 2013 a č. k. I. ÚS 426/2018-35 z 26. februára 2020 opakovane konštatoval porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8C/59/2003 a sp. zn. 8C/147/2005. V čase vydania ostatného nálezu ústavného súdu konanie o výživnom pre sťažovateľku prebiehalo viac ako 15 rokov.

14. V predošlých nálezoch vo veci sťažovateľky ústavný súd konštatoval, že predmetom konania je výživné pre dieťa, ktoré tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, vec nie je právne a skutkovo zložitá, pričom sťažovateľka svojím konaním k vzniku zbytočných prietahov neprispela. Vo veciach, v ktorých sa rozhoduje o výživnom (či už pre maloleté alebo

plnoleté dieťa), ide o existenčnú otázku, ktorá si zo strany všeobecných súdov vyžaduje, aby takéto konanie bolo vedené efektívne, s mimoriadnou pozornosťou a osobitnou rýchlosťou.

15. K sťažovateľkou namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť doterajšou extrémnou dĺžkou napadnutého konania, ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy, ako aj listiny sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – a contrario). Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vykonanie spravodlivosti s neprimeraným (extrémnym) oneskorením vo svojej podstate ohrozuje základné právo na súdnu ochranu, a tým aj dôveryhodnosť justície (m. m. I. ÚS 39/00 alebo IV. ÚS 184/2010, IV. ÚS 13/2018).

16. V súlade s judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 243/2017, III. ÚS 451/2017, II. ÚS 481/2017) v prípadoch extrémnych prietáhov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov už samotnou dĺžkou súdneho konania, ktorá predlžuje stav právnej neistoty do takej miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07). Ak teda porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dosiahne takú intenzitu, že to zo strany príslušného všeobecného súdu signalizuje až odmietnutie možnosti domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, možno urobiť záver o tom, že takýmto postupom súdu došlo, resp. dochádza aj k porušeniu základného práva sťažovateľky nielen na včasnú súdnu ochranu, ale zasiahlo sa už aj do samotnej podstaty práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 268/2012).

17. Aplikujúc uvedené právne závery na vec sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že stav, keď konanie o výživnom prebiehalo viac ako 15 rokov napriek opakovanému vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavným súdom, berúc do úvahy charakter konania, jeho význam pre sťažovateľku, je nezlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi z podstaty základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Extrémne dlhé súdne konanie totiž vo svojej podstate možno kvalifikovať vo vzťahu k sťažovateľke ako odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*).

18. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 491/2021-19 zo 16. septembra 2021 prijatá na ďalšie konanie len v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu (teda nie aj vo vzťahu ku krajskému súdu a najvyššiemu súdu), ústavný súd dodáva, že v priebehu napadnutého konania sa vec sťažovateľky viackrát nachádzala na krajskom súde (aj na najvyššom súde) z dôvodu podania opravných prostriedkov účastníkmi konania. Časové úseky, počas ktorých vec nebola v dispozícii okresného súdu, sa však na celkovom trvaní konania nepodpisali

v miere, ktorá by zbavovala okresný súd zodpovednosti za neprimeranú dĺžku napadnutého konania, navyše nebolo ojedinelou skutočnosťou, že rozhodnutie okresného súdu bolo krajským súdom zrušené a vrátené okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu pochybenia okresného súdu (napr. rozsudok okresného súdu č. k. 8C/59/03 z 8. novembra 2007, uznesenie o nariadení predbežného opatrenia č. k. 8C/147/2005 z 21. júla 2010 a rozsudok okresného súdu č. k. 8C/147/2005 z 28. októbra 2010).

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/59/2003 a sp. zn. 8C/147/2005 (bod 1 výroku nálezu).

20. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

21. Hoci ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené, ústavný súd neprikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, pretože táto povinnosť mu napokon bola uložená už nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 132/09 zo 7. októbra 2009, navyše, vec sťažovateľky sa aktuálne nachádza v štádiu dovolacieho konania a je v dispozícii najvyššieho súdu, nie okresného súdu [vec vedená od 18. februára 2021 na najvyššom súde pod sp. zn. 3Cdo/3/2021 (bod 3 výroku nálezu)].

22. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia vo vzťahu k okresnému súdu v sume 11 000 eur. Uviedla, že protiprávne konanie súdov sa prejavilo aj v osobnom a rodinnom živote sťažovateľky. Sťažovateľka je 17 rokov v ustavičnom strese. Domáha sa bazálneho nároku výživného. Sťažovateľka opakovane pociťuje únavu, úzkosť. Výšku finančného zadosťučinenia priznanú predošlými nálezmi ústavného súdu považuje za neprimeranú závažnosti porušenia zo strany súdov Slovenskej republiky a súčasne v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

23. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

24. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľke bolo nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 132/09 zo 7. októbra 2009 vo vzťahu k okresnému súdu priznané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur, nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 271/2011-51 z 18. apríla 2013 finančné zadosťučinenie vo výške 4 000 eur. Ostatným nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 426/2018-35 z 26. februára 2020, právoplatným 15. apríla 2020, bolo sťažovateľke voči okresnému súdu priznané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur, pričom ústavný súd pri rozhodovaní bral do úvahy charakter konania, jeho význam pre sťažovateľku, tiež skutočnosť, že vo veci sťažovateľky ide o opakované a dlhotrvajúce prietahy. Vzhľadom na predošlými nálezmi ústavného súdu priznané finančné zadosťučinenie (celkovo 10 000 eur) a skutočnosť, že rozsudok okresného súdu z 28. septembra 2018 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 28. mája 2020 nadobudol právoplatnosť 20. augusta 2020 (t. j. 4 mesiace po právoplatnosti ostatného nálezu ústavného súdu), a vec sťažovateľky sa od februára 2021 nachádza na najvyššom súde, ktorý rozhoduje o dovolaní

(teda vec sťažovateľky nie je v dispozícii okresného súdu), ústavný súd dospel k záveru, že deklarovanie porušenia sťažovateľkinho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je pre ňu v danom prípade dostatočným zadosťúčením. Ústavný súd preto sťažnosti sťažovateľky v časti požadovaného finančného zadosťúčinenia nevyhovel (bod 3 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

25. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 384,04 eur (bod 2 výroku nálezu).

26. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021 je 181,17 eur a hodnota režijného paušálu je 10,87 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu). Náhradu za úkon právnej služby – repliku doručenú ústavnému súdu 25. októbra 2021, ústavný súd sťažovateľke nepriznal, pretože jej obsah nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci. Ústavný súd nepriznal náhradu trov konania ani za podanie sťažovateľky doručené ústavnému súdu 17. augusta 2021. Týmto podaním sťažovateľka reagovala na výzvu ústavného súdu na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti, predmetným podaním však k odstráneniu vytýkaných väd nedošlo, v dôsledku čoho ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 491/2021-19 zo 16. septembra 2021 sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a postupom najvyššieho súdu, ako aj v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 8C/59/2003 a sp. zn. 8C/147/2005 v období po právoplatnosti ostatného nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 426/2018 odmietol z dôvodu absencie náležitostí ústavnej sťažnosti ustanovených v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

27. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2022

Peter Straka
predseda senátu